Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 48. Пятниця 1 (13) Марта 1891. Рôкъ I.

Переглядъ политичный.

Коли Америка стремѣла до сполученя ся, потоки крови обливали кождый въ тôмъ напрямѣ шахъ. Сполученй державы, если суть нынѣ свобôдными, могучими и богатыми, то завдячують се не слѣпому зарядови судьбы, а власнымъ грудямъ, власнôй одвазѣ и сотнямъ трупôвъ своихъ братôвъ, якими мусѣли собѣ стелити дорогу до волѣ и свободы. Но борба та скôнчила ся, щасливо для державъ сполученыхъ, а такожь щасливо и для Англиковъ. Посѣлости, яки тогды они стратили, скорше чи пôзнѣйше булибы зъ рукъ ихъ уйшли, а Англія въ борбѣ тôй научила ся, що если йде о забôръ якоись землѣ, то не для того, щобы причинити тымъ блеску коронѣ або правительству, но для того лишень, щобы знайти для людности довôльного мѣсця на оселенье ся. Длятого то теперь Англія, если бачить, що забрана нею земля стремить до политичного ôддѣленя ся ôдъ неи, анѣ не думає о ставленю якихъ перепонъ, рôвночасно однакъ глядить она за новымъ шматомъ землѣ для себе.

Остаточно даючи землямъ такимъ самоволю, знає Англія, що будуть они всегда сполученй зъ нею языкомъ, вѣрою, звычаями, приклонностями, а въ великôй части и кровью. Длятого то свѣтъ, котрый бувъ свѣдкомъ такъ страшнои кервавои драмы, якою була послѣдна американьска вôйна о независимôсть, теперь навѣть не звернувъ уваги на то, що наймолодша часть свѣта Австралія, зôстаюча въ бôльшôй части въ посѣданю Англіи, вже близька и дуже близька независимости на взôръ независимости Сполученыхъ Державъ Америки. Гадка сеся не повстала въ Австраліи доперва теперь, ôдъ довшого вже часу розвивала ся она, а усуществовувати почала ся лѣтъ кôлька тому — коли то Нѣмцѣ стали ся розбивати по всѣхъ моряхъ, шукаючи всюда новыхъ заборôвъ. Австралійцѣ не хотѣли допустити Нѣмцѣвъ, були они однакъ подѣленй на краѣ коронни, кольоніи, територія и землѣ, всѣ зависимй ôдъ Англіи, но всѣ цѣлковито ôдрубнй до себе. Тогды то повстала гадка, щобы сполучивши свôй фльотъ, разомъ боронити всѣхъ австралійскихъ берегôвъ передъ кождою чужою державою. Бувъ се початокъ сполученя ся, въ кôлька ледво лѣтъ прійшовъ его конець.

Правительство Новои полудневои Зеляндіи запросило всѣ територія, землѣ и пр. щобы выслали до Сиднеи своихъ заступникôвъ. Такъ повставъ конґресъ независимыхъ ôдъ себе провинцій. Опôсля оголошено проєктъ организаціи Сполученыхъ Державъ. Пôсля проєкту того, всѣ права и привилеи, кождои кольоніи лишають ся ненарушенй. Торговля и комуникація межи державами будуть свобôднй на всегда. Правительство звязкове мае право побираня оплатъ и означеня ихъ высоты. Парляментъ складати ся мае зъ сенату, до котрого зъ кождои державы увôйде тôлько далегатôвъ, скôлько самъ сенатъ означить, но кожда держава буде мати рôвне число заступникôвъ въ сенатѣ, котрого третя часть що року буде ся змѣняла. Число депутованыхъ буде обирати пôсля числа населеня.

Влясть найвысша зложена буде зъ генерального губернатора звязку и его Рады. Впрочѣмъ цѣлый устрôй конституціи австралійскои, то мовь-бы копія, зъ маленкими змѣнами конституціи американьскои. Австралія однакъ заховала все таки мовь-бы тѣнь зависимости ôдъ Англіи; найвысшій судъ звязковый буде выдавати засуды именемъ англійскои короны.

Зависимôсть то однакъ така, що Англія не спостереже ся, якъ нитка тота перерве ся. Знаючи о тôмъ, взяла Англія вже теперь пôдъ свою опѣку величезный просторь, зовимый полудневымъ Занзибаромъ и зъ часомъ повстане тамъ нова держава, англо-саска.

Емиграція до Бразиліи прибирае такъ широкй розмѣры, що правительства будуть приневоленй ужити найострѣйшихъ средствъ, щобы конець ѣй положити. Зъ Нѣмеччины выѣхало до Бразиліи въ протягу послѣдныхъ 10 лѣтъ 18.771 особъ. Єслижь зважимо, що емиграція тота доперва въ послѣдныхъ двохъ лѣтахъ прибрала величезнй розмѣры, то можемо сказати, що ôдъ теперь кождои весны выѣжджати буде кôлька тысячь нещасныхъ жертвъ. По Нѣмцяхъ, друге мѣсце занимае Россія, трете Австрія. А зъ всѣхъ державъ идуть тамъ переважно Славяне, по бôльшôй части Поляки и Словаки, невеликій еще процентъ Русинôвъ. Но если зважимо, що и у насъ зачинае ся по селахъ сильна агитація, и що агенты емиграціи, занадто вже звѣстнй мѣжь Мазурами, звертають ся до Галичины восточнои, де ельементъ тяжшій може до оброблeня, але разъ оброблeный, стае ся для вампирôвъ крвоссучихъ жертвою неоцѣненою, то побояти ся намъ прійде о нещасный нашь людъ.

Частй розправы судовй агентôвъ емиграційныхъ выказали, що зъ весною зачне ся сильна агитація по цѣлôй Галичинѣ. Агентôвъ у насъ не бракне, були Мурины и Книшѣ, що за крайцаръ плювали на вѣру и на все—знайде ся и досыть такихъ, що за одинъ грôшь стануть пôдмовлювати и туманити людей золотыми надѣями на еще бôльше золоте житье въ Бразиліи. Длятого то найсвятѣйшимъ обовязкомъ нашого священьства, нашого учительства и всѣхъ людей доброи волѣ просвѣщати, поучувати нашъ нарôдъ, слѣдити за тыми, котрй его баламутять и звертати на такихъ увагу властей представляти станъ тыхъ нещасныхъ, що выѣхали до Америки.

КРЕСТЪ НА СТЕПѢ.

(Перекладъ въ I. Корженьовского).

(Дальше).

III.

Тымчасомъ минуло кôлька хвиль.

Наразъ роздавъ ся голосъ Михаила:

— Ваврикъ, Ваврикъ, поганяй, тамъ щось бѣлѣє ся, мовь бы хата. Часъ конѣ попасти, а ту въ тôмъ проклятôмъ краю, хотьбы корчма, або бодай будникъ ôдъ лѣса.

— Якъ мае бути будникъ, якъ лѣса нема — ôдôзвавъ ся льокай.

— И то правда — заворкотавъ Михайло. — Тфу до дѣдька, щобы де деревце або корчикъ, а то тôлько трава и трава, сѣножать, ажь очи меркнуть и на сонъ ся бере. По словахъ тыхъ вытягнувъ ся, луснувъ батагомъ разъ и другій, ажь гомôнъ пôйшовъ степомъ.

Однакъ не помиливъ ся той вѣрный слуга, що любивъ свою молоду паню, але еще бôльше свои конѣ. Предметъ, котрый дозрѣвъ Михайло зъ далека, стававъ чимъ разъ близшимъ и виднѣйшимъ, прибиравъ форму даху, рôслъ своєю бѣлею. А коли за хвилю, задержавъ Михайло конѣ, на велике свое удивленье достерѣгли нашй подорожнй не хату а красне шатро, кôльканайцять шагôвъ ôдъ дороги розбите. Пристали всѣ одну и другу хвилю, гадаючи, що може кто выйде. Но дарма, жаденъ голосъ, жаденъ рухъ не показувавъ, щобы въ шатрѣ знаходивъ ся кто.

Дивнй гадки оволодѣли Калинецкою на видъ сего шатра. Минувъ ся сумъ, имагинація оживила ся, и зновъ стануло ѣй на гадцѣ, що въ всѣмъ тôмъ добачувати треба руку того, о котрôмъ думала она цѣлу дорогу.

Въ шатрѣ не бракло нѣчого зъ тыхъ рѣчей, котрыхъ потребували нашй подорожнй до ôдпочинку и покрѣпленя ся. Невеличкій столикъ накрытый бувъ тоненькою скатерію, на нимъ вкуснй стравы, свѣже масло, булки, паштетъ, кава, сметанка, тарелѣ, ножѣ, филижанки, все то уложене въ найбôльшôмъ порядку. И о службѣ не забувъ геній степу. Въ кутику шатра стояла величезна миска сметаны, сыръ, хлѣбъ и филижанка зъ келишкомъ. На столѣ лежавъ кусень паперу зь написомъ: „Господарь степу для подорожныхъ“.

Дивували ся всѣ, бо якъ ту и не дивувати ся?

— Гмъ, кобимъ самъ собѣ кимитувавъ, тобымъ таки не выкимитувавъ — закликавъ Михайло — такій попасъ, то але!

А не говоривъ того Михайло безъ причины. О паню не дбавъ ôнъ такъ, якъ о конѣ. А о пару шагôвъ ôдъ шатра стояли два жолобы повнй ôвса, за ними бочка свѣжои воды и путня до поєня коней, еще дальше здорова копиця свѣжого, зеленого, пахучого сѣна.

Нѣколи не була Калинецка такъ щасливою и веселою, нѣколи не ѣла зъ такимъ смакомъ и не газдувала такъ складно, якъ нынѣ. Сама наливала каву, подавала тѣтцѣ, сама заохочувала людей щобы ѣли, такъ якъ бы була правдивою газдинею шатра сего и все то мовь-бы до неи належало.

Тѣтка глядѣла на неѣ зъ задоволеньемъ, а бачучи легкій румянець на еи лици, блыщаче дивнымъ щастьемъ око и усмѣхъ, тѣшила ся та честна людина, що пречутя панѣ Адамовои дармй не були и що може сповнять ся вспôльнй ихъ надѣѣ.

По скôнченôмъ снѣданю Калинецка велѣла все хорошо вымыти и сама поуставляла найкрасше всю сосудину.

— Треба — говорила до тѣтки — щобы той добрый геній пустынѣ спôзнавъ, що дбалй и порряднй газдынѣ мавъ въ гостяхъ. Якъ гадаешь тѣтко? Чи не подякувати бы намъ ему? Кто знае, може ôнъ прилетить на бѣлыхъ крылахъ, щобы побачити, чи не згордили мы его даромъ? А если умѣвъ писати, то певно и читати потрафить. Неправдажь тѣточко?

— И я такъ думаю — ôдповѣла усмѣхаючи ся тѣтка.

Зъ другои стороны правительство певно ужие всѣхъ силъ, щобы зменшило рухъ емиграційный. Въ Пештѣ того тыжня интерпельовано Правительство, що гадає въ тôй справѣ предприняти. Но найлѣпша воля Правительства мусить ся розбити, єсли не знайде пôдмоги въ тыхъ, котрй мають знатный вплывъ на нарôдъ. Тому то ще разъ уважаймо и бережѣмъ ся. (Небавомъ помѣстимо кôлька описôвъ страшенной нужды емигрантôвъ въ Бразилии, покористуючи ся описомъ наочного свѣдка, нарокомъ тамъ высланого п. Дыгасиньского.)

Дописи.

Зъ пôдъ Монастыриска.

Выбачте, що я такъ довго давъ вамъ ждати на мою допись. Кто живъ, выборами голову запорожнивъ, безъ выятку и мене грѣшного. Але тое вже минуло и житье вкотило ся въ повседневну свою колѣю.

Годѣ высказати, якъ я зрадѣвъ, вычитавши въ 27 числѣ *Народнои Часописи* допись одного зъ пренумерантôвъ, въ справѣ мною порушенôй, именно, въ *справѣ морального здвигненя народа нашого*. То такъ чоловѣкови стало, мовь бы середъ широкои пустынѣ зôйшовъ ся зъ приятелемъ, зъ щирою людиною, котра насъ розумѣє, та подѣляє нашй бажаня, стремленя и надѣѣ.

А ще такъ зрозумѣти и пояснити одну сторону обговорюванои справы, якъ се зробивъ згаданый дописуватель вашъ — то рѣчь, за котру довоіи ôдвдячити трудно. Такъ бо смѣло и певною рукою ôдслонити одну зъ найбôльше доскулюючихъ болячокъ нашого народно-церковного житя, я бы бувъ не поважививъ ся и не здужавъ.

Вѣдай сей мужъ, не абы якъ наглядає нашй немощи и знає, де шукати на нихъ лѣкарства, коли на недостатокъ ревности въ напрямѣ духовнôмъ, на збыточне бѣганье за свѣтскими справами, на политикоманію и партійнôсть певнои части руского священьства указує, яко на одну зъ причинъ, чимъ разъ бôльше упадаючои моральности нашого народа.

Ой! правду сказавъ, правду святу, хоть такъ гôрку и болячу. Однакъ я позволю собѣ до сего, хотяй такъ справедливого реченя, докинути свою увагу, що тй причины бѣды, котрй ôнъ подає, начинають вже потроху минати ся, и що въ тôмъ взглядѣ особенно послѣдными часами взявъ ся напрямъ межи нашимъ клиромъ, обѣцюючій змѣну на лѣпше. Ôдбуваючи ся миссіи, своими а не позычеными силами, завязане товариство духовне пôдъ именемъ: *Товариства св. Павла*, ревна дѣяльнôсть въ двиганю новыхъ часто величавыхъ храмôвъ — и тымъ подобнй потѣшаючй зъявища, натякують, що вже и у насъ до лѣпшого йде.

Щобы однакъ тй першй кроки на тôй дорозѣ, не були лишь рѣдкостію а огорнули весь загалъ священьства нашого, треба до того ужити певныхъ средствъ спонукуючихъ волю и серце, загрѣваючихъ душу до ревности, средствъ, вытворюючихъ ту святу амбицію Божого сотрудництва въ спасительнôмъ дѣлѣ. Але вышукованъ тыхъ средствъ и указуванъ ихъ я не беру на себе, оставлю се тому, честному дописователю, котрый такъ быстро осудивъ прямованя нашого священьства, не зôвсѣмъ згôднй зъ справою ôдродженя и пôднесеня морального нашого люда. Ôнъ бо тое певне лѣпше знає и зъумѣє докладно сей предметъ розвинути.

Я повертаю до того заданя.

Въ попереднôй моѣй дописи я зазначивъ, що уровень моральности нашого народу чимъ разъ бôльше гôрше понижує ся, и що негаячись треба розглянути ся за средствами, котрй бы ту сумну наклоннôсть могли спинити.

Ключь до тыхъ средствъ, безперечно находить ся въ рукахъ нашого священьства. Мѣсцями де священьство умно и систематично тыхъ средствъ уживає, виднй суть наслѣдки тои працѣ, наслѣдки значнй, потѣшаючй. Але то лишень мѣсцями а тутъ треба щобы загалъ, якъ одень мужъ, ставувъ до систематичнои ревнои працѣ.

Треба здвигнути и ублагороднити *родину;* треба вдорожити людъ до сповнюваня *суспôльныхъ обовязкôвъ* не пôдъ примусомъ державныхъ средствъ, а зъ почутя совѣсти, зъ побудженъ высшихъ; треба выкоренити вже разъ жерело всякои бѣды, піяньство, треба приучити до пошанованя *власности* чужои! ахъ! сила то тыхъ потребъ!

Межи средствами на сю бѣду, виджу одно зъ скуточнѣйшихъ, котре майже всегда дописує — а средствомъ тымъ будуть систематично, точно, ревно ôдбуванй *миссіи духовнй для народа.*

Одже єсли позволить честна редакція, я той предметъ пôднесу въ наступаючôмъ письмѣ моѣмъ. Гадки, якъ бы намъ зорганизовати тое богоугодне пожиточне а навѣть патріотичне дѣло, щобы не лише спорадично, не лише якъ скажу — на охотника у насъ годило ся, але постôйно, мудро и зъ видами на певный пожитокъ. Надѣю ся, що та рѣчь для *Народнои Часописи* не буде противна, а для читателѣвъ безъ пожитку не остане.

вашъ приклонникъ

Verax.

Справы краєвй.

Пôдпомога краєва на будованьє дорôгъ повѣтовыхъ и громадскихъ.

Выдѣлъ краєвый на послѣднôй сесіи представивъ ново-уложену инструкцію въ справѣ запомаганя дорôгъ повѣтовыхъ и громадскихъ, котре то внесенье соймова комисcія дорогова розглянувши, заявила бажанье, щобы Выдѣлъ краєвый при спомаганю помянутыхъ дорôгъ стисло тои инструкціи тримавъ ся.

Выдѣлъ краєвый заудѣляючи сесію ухвалу Выдѣламъ повѣтовымъ, и препоручуючи пильне придержуванье ся инструкціи, пôднѣсъ, що для тои цѣли пожаданый єсть пильный ихъ вспôвудѣлъ и доглядъ.

Щобы уможивити Выдѣламъ повѣтовымъ тую задачу, Выдѣлъ краєвый по при инструкціи пôдносить, що при будованю субвенціонованыхъ дорôгъ, належить бôльше брати на увагу техничнй умовины, а то черезъ:

а) всесторонный оглядъ условинъ передъ начатємъ робôтъ, именно що до напряму спадôвъ и т. п.

б) точне доконанье робôтъ въ выжше поданыхъ условинахъ.

Тоє вже по части робить ся вже по повѣтахъ, однакъ єсть пожадане, щобы тая метода поступованя обняла загалъ, бо лишь тогды можна сподѣвати ся хосенного полагодженя тои дороговои такъ важнои для краю справы.

Вôдобранье индемнизаційного фонду въ зарядъ краєвого выдѣлу.

Зъ кôнцемъ сего мѣсяця будуть вже ôдданй фонды индемнизаційнй Галичины въ зарядъ краєвого Выдѣлу. Зъ хвилею того ôдданя, справы касовй ц. к. касы фонду перейдуть на касу краєву де всѣ выдатки и приходы совокупляти ся будуть.

Придержуванье належитостей сторонамъ полагоджувати будуть власти правительственй але свои ореченя здавати будуть Выдѣлови краєвому, котрого зарядженя, уряды податковй такъ само якъ доси зарядженя органôвъ правительственныхъ выповняти будуть.

Вымѣны, перекази, винкуляціи, девинкуляціи, облигôвъ индемнизаційныхъ, будуть переводитись вже въ касѣ краєвôй. Контроля рахункôвъ, зъ Намѣстництва и ц. к. Министерства Скарбу у Вѣдни, передана буде ôддѣлови рахунковому Выдѣлу краєвого, котрому будуть выданй всѣ акты зъ помянутыхъ сферъ правительственныхъ, ôдносячй ся до индемнизаційного фонду.

Блянкеты на облигаціи останутъ безъ змѣны и будуть достарчуванй ц. к. Дирекцією

Наша героиня выняла оловець и перехиливши головку нагадовала ся хвильку, щобы ѣй написати, а потôмъ усѣвши написала на тôй самôй карточцѣ. Подорожнй скрѣпленй и вдячнй сердечно, дуже сердечно благодарять „господаря степу“.

Конѣ були вже запряженй, веселй и ôдважнй рушали всѣ въ дальшу дорогу, довго однакъ оглядали ся еще на гостинне шатро, поки цѣлкомъ не зникло имъ зъ очей. И знову заволодѣла докола глуха пустыня. Зъ лѣвои лишень стороны дороги, далеко, якъ око могло лишь сягнути, показувавъ ся часами якійсь предметъ бѣлый, разъ непорушимый, разъ проминаючій, яко звѣзда, що плыве по небѣ.

Боже, чи єсть що красшого на свѣтѣ, якъ нôчь въ степѣ? Хотяй и въ день тамъ тихо, то все таки часами громада дрôбныхъ пташенятъ зôрве ся зъ травы и шелестить, часами бôльша птица пливе въ повѣтрье, або орелъ плыве горою, пышно, поважно, велично. Вечеромъ жаденъ листь не зворушить ся, найменьша комашка радабы спочити, тогды то тишина промавляє еще бôльше до тебе и по неволѣ мусишь добачити въ нѣй щось поважного, надземского. Въ шкарлатъ и въ золото прибране сонце, прибирає землю въ тысячнй фарбы, и манить до себе око подорожника, котрый поневолѣ перейма€ ся сумомъ на гадку, що сей король дня и житя небавомъ спочине десь далеко, далеко за верхомъ горы.

Була вже може година осьма. Конѣ йшли еще скорымъ ходомъ, але Михайло, байдужный на красоту природы, яка плѣняла єго паню, чимъ разъ частѣйше и несупокойнѣйше оглядавъ ся на пустый степъ и на заходяче сонце. Докола жаднои хаты, надѣя выгôдного нôчлѣгу уступала звôльна зъ души Михайла. Наразъ здавало ся єму, що чує за собою гомôнъ бѣжучого коня. Оглянувъ ся зъ высокого козла и дѣйстно спостерѣгъ, що ктось, покрытый курявою, надближає ся.

— Звôльна Ваврикъ! — крикнувъ Михайло, — ктось ѣде за нами, бодай одна жива душа явила ся на тôй пустынѣ. Нôчь за плечима, треба де-що розвѣдати, може якій тутешный, може що и знає.

— Або якъ тутешный? — промовивъ льокай — анѣ села, анѣ мѣста докола, зъôдки взявъ-бы ся? Певно тôлько знає, що и мы.

— Но то поговоримо дещо — додавъ Михайло. — Чоловѣкъ занѣмѣвъ-бы тутъ, якъ-бы прійшло зô три днѣ такъ ѣхати. Та диво, прецѣнь се нашъ знакомый козакъ.

— А правда!—той самъ — ôдповѣвъ льокай. — Єсли и теперь намъ скаже, що двѣ милѣ до нôчлѣгу, то можемо и до раня ѣхати.

— Єге, не здуришь антикаря! — промовивъ Михайло. — Теперь мене не оцыганить.

Тымчасомъ Семенъ, бо ôнъ таки бувъ, надъѣхавъ до котячого ся звôльна повову, незначно глянувъ въ ôкно, а потôмъ, зрôвнавши ся зъ передными колесами, пустивъ вôльно коня свого, якъ хотѣвъ, щобы станути до розговору.

— Дай Боже здоровля, козаче! — промовивъ першй Михайло.

— Спаси Бôгъ! — ôдказавъ Семенъ.

Калинецка побачивши, що попередъ ôкна поѣзда щось шибнуло, выхилила голову, а спôзнавши Семена, стала пильно прислухувати ся розговорови.

— Где бы тутъ переночувати пане козаче? — спытавъ Михайло, гадаючи, що тымъ слôвцемъ „панъ“ скорше выдобуде приклонну ôдповѣдь.

— Та що, можна и ту — ôдповѣвъ Семенъ зъ усмѣхомъ Украинця, котрый не то говорить, що думає. — Никто вамъ и слова не скаже, якъ попутаєте конѣ и пустите на пашу. А на брычцѣ маєте овесъ и воду, що вамъ бѣда зробить!

— Та оно нѣбы то правда єсть — ôдповѣвъ Михайло — але все таки лѣпше булобы, єсли бы де такъ корчма порядна.

— Що робити, якъ нема — ôдповѣвъ Семенъ.

— Тфу до дѣдька, не ма тутъ цѣлкомъ людей?

(Дальше буде.)

державныхъ довгôвъ, за оплатою сторôнъ интересованыхъ.

Льосованье индемнизацийныхъ облигацій, буде ôдбувати Выдѣлъ краєвый при вспôвудѣлѣ двохъ правительственныхъ комисарôвъ. Условины льосованя при долученю выказôвъ вже вылъосованыхъ, а не погашеныхъ облигацій, будуть оголошуватись доси въ урядовыхъ: *Газетѣ Львôвской* и *Wiener Ztg*.

Въ справѣ пôднесеня молочарства.

На внесенье комисіи краєвого господарства послѣдна сессія Соймова предпоручила Выдѣлови краєвому, щобы роздобувъ учителя молочарства, на що призначено 1000 злр.; щобы завѣвъ науку молочарства въ инншихъ школахъ рôльничихъ, на що мризначено 1200 злр.; щобы оголосивъ конкурсъ на книжку о молочарствѣ для ученикôвъ тыхъ школъ, на що вызначено 500 злр.; щобы постаравъ ся у ц. к. Правительства о субвенцію зъ Державного скарбу, на пôднесенье молочарства въ Галичинѣ, наконець, щобы въ властивôй дорозѣ вплынувъ на представительства мѣйски, щобы заведено доглядъ надъ молочарскими продуктами доставляными до мѣстъ.

Тую ухвалу Выдѣлъ краєвый заудѣливъ комисіи до справъ рôльничихъ для опиніи и представленя дальшихъ внесень.

Поки що буд[illegible] на теперь Выдѣлъ краєвый ôднѣсе ся [illegible]дôвъ мѣйскихъ во Львовѣ, Краковѣ, [illegible]рнополи, Перемышли, Ряшевѣ и Тарновѣ, зъ запытаньемъ, въ якій способъ и о скôлько успѣшно ôдбуває ся въ тыхъ мѣстахъ нагл̃ядъ надъ молочарскимъ товаромъ привоженымъ до мѣста.

Доглядъ надъ дорогами.

Въ наслѣдокъ рескрипту ц. к. Министерства С. В. ôднесло ся ц. к. Намѣстництво до Выдѣлу краєвого, о пильный доглядъ надъ станомъ дорôгъ и мостôвъ на автономичныхъ гостинцяхъ, и періодичне переводженье ревизіи тыхъ же. Выдѣлъ краєвый передавъ се Выдѣламъ повѣтовымъ, приказуючи имъ, щобы зарядили такій пильный доглядъ, а о органахъ и лицяхъ котрѣ до того будуть покликанѣ донѣсъ Выд. краєвому. Рôвночасно инженьеры краєвыхъ дорôгъ отримали приказъ наглядати за дорогами и мостами, и о спостереженôмъ занедбаню доносити Выдѣлови краєвому.

Кроника.

— **П. Министръ торговлѣ** затвердивъ выборъ п. Кароля Кисѣльки на презеса, а п. Осипа Пипеса на вицепрезеса львôвской Избы гандлевои.

— **Надзвычайна любовь**, якою всѣ окружали бл. п. совѣтника Роберта Терльецкого была причиною того надзвычайного здвигу народа, котрый перенятый правдивымъ а глубокимъ жалемъ товаришивъ его похоронамъ. Сумный обрядъ зачавъ ся панахидою въ домѣ покôйника, котру ôтправивъ Є. Е. Митрополитъ въ супроводѣ Архиепископа латиньского Моравского и численного духовенства обохъ обрядôвъ. Трогательный спѣвъ [illegible]омцѣвъ руского сѣменища, пôдносивъ настрôй цѣлого [illegible]ослуженя. Коровôдъ, попереджуваный осôбнымъ возомъ заложенымъ вѣнцѣвъ, двигнувъ ся на кладôвище. Коло костела бернадиньского ôдъѣхавъ Є. Е. Митрополитъ, а похороны провадивъ дальше митролитъ Сингальевичъ. За домовиною поступала жена покôйника и осиротѣла донька, дальше родина, опôсля Є. Е. п. Намѣстникъ, головнокомандирующій гр. Виндишгрецъ всѣ урядники Намѣстництва и безчисленна толпа вѣрныхъ. Надъ могилою промовивъ першій о. крил. Левицкій. И понесло ся руске слово надъ могилою мужа, котрый хочь не зналъ рускои мовы, все таки бувъ вѣрный св. нашому обрядови. Дальше промавлявъ совѣтникъ ц. к. Намѣстництва, п. Лясковскій, и наймолодшій зъ практикантôвъ концептовыхъ, п. Кархезій. Зъ важкимъ серцемъ вертали всѣ зъ кладôвища. Не легко було освоити ся зъ гадкою, що такъ честного мужа, якимъ бувъ б. п. Робертъ Терльецкій, нема уже межь живыми. Но „память его отъ рода въ родъ“.

Рада военна на послѣднôмъ засѣданю пôдъ проводомъ Є. В. Цѣсаря обговорювала проектъ впроваджена до арміи наметôвъ, котрѣ могли бы бути носимѣ вояками въ часѣ маршу. Було предложеныхъ кôлька моделôвъ такихъ палатокъ, межи котрыми оденъ зъ Прусъ. Пѣхотинцимъ воякамъ прибуло бы въ того 650 грамôвъ тягару до двиганя въ походѣ, але натомѣсть далибы ся ôдкинути дотеперѣшни телячѣ ладôвницѣ и заступити ихъ полотномъ наметôвъ въ котре давъ бы ся завернути весь багажъ жолнарскій, котрый теперь кладе ся до ладôвниць.

— **Миліоперъ** американьскій Вандербильдтъ, прибувши до Венеціи, мусѣвъ по тыжни утѣкати зъ мѣста — передъ жебраками. Самыхъ пысменныхъ прозьбъ о пôдпомогу дôставъ къ протягу кôлькохъ днѣвъ 4000.

— **Змудрѣвъ.** До Варшавы вернувъ зъ Бразиліи швець Витчакъ, котрый недавно тому выемигрувавъ до Америки. Толпы народу окружають его помешканье, кождый хотѣвъ бы бачити честне лице п. майстра и почути де-що о тамтôмъ свѣтѣ. Панъ майстеръ взявъ ся однакъ за штуку, пріймає лишь тыхъ, котрѣ за визиту заплатять 20, 30 або и 50 копієкъ.

— **Архикнязь Альбрехтъ** оглядавъ въ малярнѣ артисти Айдукевича свôй портретъ и портретъ цѣсаря, ôдзываючись про нихъ зъ великимъ узнаньемъ.

— **Въ Аграмѣ** дня 6 с. м. було досить сильне землетрясеніє зъ пôдземнымъ гукомъ. Шкоды не було.

— **На зернятку жита** вырѣзаный цѣлый 45 псаломъ Давида маючій въ собѣ 391 буквъ. Тои штуки доказавъ оденъ вѣденьскій нѣмець мешкаючій въ Штрасбургу, а доказавъ такъ гарно, що навѣтъ голымъ окомъ можна доглянути словъ вырѣзаныхъ на тôмъ однѣсенькомъ зернятку.

— **Повѣни.** Зъ Вѣдня приходить вѣсть, що на кôлькохъ желѣзницяхъ рухъ перерваный зъ причины розрушеня гребль зобраньемъ водъ. Рѣка Польценъ въ Чехахъ выступивши зъ берегôвъ залляла мѣсто Ческу Липу и сусѣднѣ села; Ельба, Егра, такожь порозливали зъ великою шкодою прибережныхъ оселѣй. Всѣ мосты на рѣцѣ Лянцѣ позрывало, на Молдавѣ такожь пôдъ Мальдантайкомъ мостъ знесло. Зъ Пресбурга, Шерету, Кошиць наспѣвають такожь нарѣканя на шкоды зъ розливу рѣкъ.

— **Плавля** по Дунаю незабавомъ буде ôдкрыта по Ельбѣ вже статки и паровцѣ ходять.

— **Встеклый кôнь.** Въ Черновцяхъ на передмѣстю „Монастыриска“ у господаря Ивана Слибачка, занежавъ кôнь, укушеный колись встеклымъ псомъ. Кôнь укусивъ въ додатку корову и зоставъ сейчасъ убытый а корова находить ся пôдъ обсервацією.

— **Новый почтовый урядъ.** Зъ днемъ 4 (16) марта с. р. ввойде въ житье новый урядъ почтовый въ Лавровѣ, старомѣйского повѣту зъ означенымъ кругомъ дѣяльности и буде полученый зъ урядомъ почтовымъ въ Спасѣ щоденною пѣшою почтою. До круга дорученій уряду почтового въ Лавровѣ будуть належати мѣсцевости: Галôвка, Лаврôвъ, Лѣнина мала, Нанчôкла мала, Нанчôлка велика, Плоске, Потôкъ великій, Тиха и Вицевъ.

— **Нову посаду демонстратора** системизувало министерство просвѣты стало на краковскôмъ университетѣ при институтѣ порôвнавчои анатоміи зъ рôчною платнею 360 зр. застерѣгаючи єѣ для слухателѣвъ выдѣлу фильозофичного. На теперь заименувало демонстраторомъ І. Сньежка, слухателя II. р. фильософіи на крак университетѣ.

— **Зъ Петербурга доносять,** що цариця має 20 с. м. выѣхати зъ вел. княг. Ксенією до Греціи, щобы тамъ ôдвѣдати вел. кн. Юрія, котрый має перенести ся, на островъ Корфу. Царь поѣде знова до Криму, де буде дожидати повороту царицѣ. Недуга вел. кн. Юрія має бути — сухоты, котрѣ взяли ся въ наслѣдокъ занедбаного запаленя легкихъ; вина того, кажуть, спадає на якогось молодого лѣкаря корабельного.

† Посмертни оповѣстки.

Андрей Скородынскій приходникъ въ Сушицѣ великôй, деканату старосельского упокоивъ ся дня 8 с. м. въ 67 роцѣ житя, а 39 священства.

Вѣчная єму память.

Вѣсти епархіяльни.

Аеп. Львôвска.

Завѣдательства одержали оо.: Емиліянъ Король сотрудникъ въ Жуковѣ, завѣдательство Жукова; Иванъ Кулицкій, сотрудникъ въ Ольшаницѣ, завѣдательство Заруддя.

О згоду на канонічну институцію вставила ся митроп. консисторія до президіи намѣстництва для о. Ксенофонта Сосенки на приходъ Солонку.

На конкурсъ розписаный приходъ Оглядôвъ, деканату холоѣвского зъ речинцемъ до 29 цвѣтня 1891.

Завôзвани до каноничнои институціи оо.: Єронъ Кмицикевичъ на Фрагу, Михаилъ Ваврикъ на Китище.

Декретъ на першого проповѣдника при архикатедральнôй церкви св. Юра у Львовѣ получивъ о. Иванъ Редкевичъ, приходникъ изъ Заруддя.

Каноничну институцію на приходъ св. АА. Петра и Павла у Львовѣ одержавъ о. Евстахій Меруновичъ.

Сотрудництво въ Ольшаницѣ одержавъ о. Иванъ Насальскій, сотрудникъ зъ Товщева.

Послѣдни вѣсти.

Бôльша посѣлôсть въ Нижнôй Австріи выбрала сѣмохъ кандидатôвъ сторонництва нѣмецко-народного и одного члена клюбу Коронинього.

Мѣсто Тридентъ выбрало знову народово-либерального Италіенця Цинього.

Изба гандлева въ Льеобенъ выбрала знову нѣмецко - либерального Печа депутованымъ до Думы державнои.

Каринцка бôльша посѣлôсть выбрала нѣмецко-либерального кандидата Мрора.

Дневники доносять, що дръ Ригеръ выстосувавъ зъ Риму листъ до бурмистра мѣста Праги, въ котрôмъ складає свôй мандатъ до рады мѣйскои. Межи иншими пише дръ Ригеръ въ тôмъ поданю:

„Пôзный мôй вѣкъ и фактъ ôдверненя ся ôдъ мене прихильности Чехôвъ змушають мене, щобымъ мѣсця мого ôдступивъ силамъ молодшимъ....“ Рада мѣйска въ Празѣ ухвалила однакъ просити его — коли поверне до краю — черезъ двохъ найстаршихъ своихъ членôвъ о цофненье резигнаціи. Такожь всѣ стовариша, въ котрыхъ выдѣловымъ єсть дръ. Ригеръ, отримали вчера резигнацію.

Вѣденьскій кореспондентъ *Times*-а доносить на пôдставѣ уповажненя, що трипримиріє кôнчаче ся въ тôмъ роцѣ вже не буде ôдновлене (?).

Зъ Бѣлграду доносять: Одновременно зъ королемъ Миляномъ прибула ту сестра матери королевои Наталіи, княгиня Ґгика. Присутнôсть єи має бути въ звязи зъ урегульованьемъ справы королевои.

Король Милянъ посѣтивъ въ протягу вчерашного дня кôлькохъ заграничныхъ представителѣвъ. Король пробуде въ Бѣлградѣ всего шѣсть днѣвъ.

Скупщина сербска ôдбувати буде свои засѣданя єще около 3—4 тыжднѣвъ.

Особы добре поинформованѣ заручають що кн. Бисмаркъ не пріийме жадного мандату до райхстаґу. Чимъ разъ то бôльше ширить ся поголоска о близкôй резигнаціи министра Гослера, котрого мѣсце має заняти начальный президентъ познаньскій, гр. Зедлиць.

Сенатъ въ Петербурзѣ має ся небавомъ заняти розглядненьемъ квестіи, чи жиды, котрѣ скôнчили курса въ высшихъ училищахъ, мають право замешкати въ пасѣ пограничнымъ. Рѣчь та переставлена буле сенатови сейчасъ на першôмъ засѣданю загального зôбраня.

Торгъ збôжемъ.

12 марта	Львôвъ	Терно-пôль	Подволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	8.——8 25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85—6.20	5.60—6.—	5.40—5 90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Вика	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —·— до —·— зл.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.